

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 168. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_353A-txt-shoot-idm9002/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

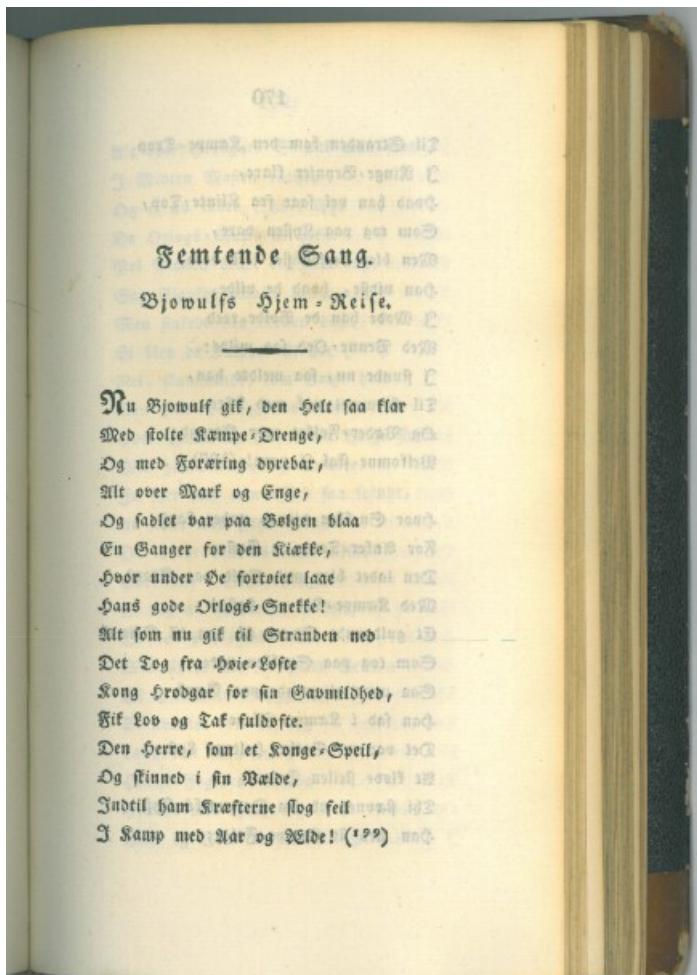
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

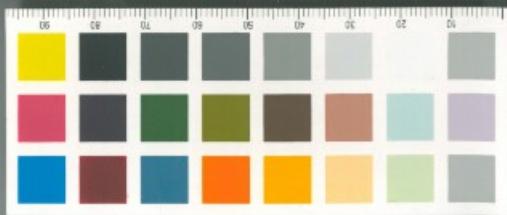
Nu den bedste Adels-Mand,
Kysser ham med Varme;
Ja sit Hjerte Kongen lod
Raade uden Hindre;
Tale i en Taare-Glod
Paa de gamle Kinder.
Neppe kunde, solvergraa,
Han med Grund formode,
Skindet det var hans Gjæls Attraa,
Meer at see den Gode,
Som dog fremfor alle nu
Kiar han havde vundet,
Holdt sig med ham i Hu
Underlig forbundet;
Derfor Bolgen i hans Bryst
Gienembrod sit Kængsel,
Tolkede med Graadens Ros,
Hjertets onne Længsel!! (198)

Til Stranden kom den Kæmpe-Trop
I Ringe-Brynjer klare,
Hvad han vel saaet fra Klinte-Top,
Som tog paa Kysten vare,
Men blev derfor slet ikke vred,
Han vidste, hvad de vilde,
I Modtænke han de Bolde reed
Med Venne-Ord saa milde:
I funde nu, saa meldte han,
Til Hjemmet nok med Ere,
Og Bæder-Folket over Strand
Velkomne skal I være! (200)

Hvor Snekken vippede under Land
For Anker-Loug og Faste,
Den ladet blev med Guld paa Stand,
Med Kæmpe-Tøj og Heste!
Et guldrude Sværd fik han til Skænk
Som tog paa Snekken-vare,
Saa mere glimrende paa Bænk
Han sad i Kæmpe-Skare!
Det var nu Gothe-Heltens Lyst
At kive stielen Bolge,
Thi støved ud fra Danmarks Kyst
Han med sit Kæmpe-Folge;

171:

Ut over Hrodgars Skænk man saa;
I Midten Masten knæste,
Og ei nu toved Seil i Raa
De Orlog's Mand a heise.
Vel Binden bradt i Seilet tog,
Saa Planke maatte knaze,
Men sunede paa Reisen dog.
Et blev de Kamper strage: (201)
Mei, skummende, som Bolge hvid,
Den hav-Hest god de aatte
Hver Brænding hoi, hver Bolge sridt
Med haarden Hod nedtraadte,
Ja foer med dem affed saa svindt,
At snart med Fryd opdagede
De Gothe-Landets kære Klint,
Hvor den i Skye opragede.
Et tog af Markerne de seilyde og valde
De var paa kiendte Veie,
Men stred ind for fulde Seilne
Til Hjemmets Brygge-leie! (202)
Et uventet kom de dog og daa
Lange alt tilstede og al stande
Habne. Fogeden modtog
Heltene med Glæde;
Skib og Seil han paa en Prisklaad.

172:

Kiendte i det Hjorne,
Vannerne til Haande gik
Hurtig han og gierne,
Gjorde al sin Tid med saa
Snekken at forcoie, (203)
At for Storme tryg den laae
Som for Bolger høie. (204)

Nu paa Timen kom i Land
Ladningen saa fager,
Adels-Føring over Strand:
Guld og gode Sager,
Kamperne med gode Raar,
Og med gyldent Eie,
Giæste vilde Kongens Gaard,
Var og godt paa Veie;
Hrædlingen, Kong Higelak,
Herlig med sit Folge
Thronede i sit Gemak
Tet ved Kyst og Bolge!
Der havde sig den Herre prud
Et deilit Konge-Sæde
Og faaede sin unge Brud
I Hoelost med Glæde;

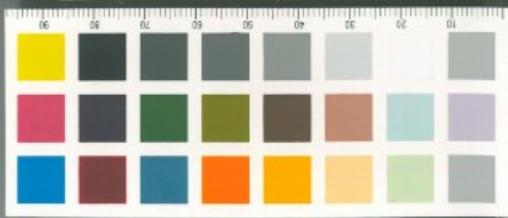

Til Højd: saa farv en Lilje-Vaand;
Med Hvid han havde heilet; (203) 10
Og Pigens Hjerke, Pigens Haand 10
Gi havde han forseillet!
Det Lov og Hæreths Daatter sik:
Bel artet allerede,
Hun vidt sin Alder overgik,
Var god om Guld at bede *! 10
— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —
Bevogtet var hun Rat og Dag
Af Dyret, maa man vide, 10
Og ingen Mand i Kampe-Lag 10
Det voved at bestride; (203) 10
Det voved kæk og bold dog hun,
Ja bandt med Knuder haarde 10
Det ledt Dyr i samme Stund 10
Hun greb til Skarpen Kaarde, 10
Og gav dermed det Bane-Saar;
Skjondt sagtens man maa sige, 10

* At her flettes Røget, er godt at se, og det mas,
islandt Amter, vor en Overgang som hører, at Hæ-
reths Daatter havde ikke saabant et Ord paa sig,
som Doffos' Dronning, om hvem dette Brudstykke
vahandler. (203) 10 10 10 10 10

Af sig en Daad til Kvinde-Kaae. 12
Ei vasser sig saa lige, og gild dæ
For Grunhed sovar af Hemmings Son
Bled hende Sag og givet, 13
Hun trægted, sagde han, i Lott 14
Sin Husbond efter Liver! 15
Det meldte høit han over Bord, (204)
Men Andre vil dog sige, me dog 16
Hun paased ei paa Mid og Mord —
Til Sorg for Land og Nige, —
Da Helte-Sonnen guldring-prud 17
Hun gav sin Tro og Lobe.
Paa Faber-Vink, som Offas Brud,
Hun stroned over Nove, 18
Saa sige de, henleved der 19
I Gammen sine Dage, 20
Og havde ret af Hjertet klar 21
Sin gæve Egte-Mage. 22
Fortjene funde han det godt, 23
Thi, trædt om Land saa vide, 24
Saa vidt jeg veed, slet ingen Drot
Ham settes kan ved Side! 25
Rei, Offa var, fra Hav til Hav 26
Ravnkundig overmaade, (205) 27
For Slag han slog, for Guld han gav,

Før Tapperhed og Raade!
Han stred viis paa Fædre-Borg
Sit Arve-Land og Nige,
Men Hemmings Søn med Hjerte-Sorg
Han maatte Bladsen vige,
Ja, Garmunds Grænde, Folk til Savn
Undveeg fra Arv og Fædestavn. (206)

Blätter auf weißem Papier

